

Nr 411

Av herr **Svensson** i Kungälv och fru **Svensson**, om översyn av bestämmelserna rörande fria ferieresor för barn och husmödrar.

När fria ferieresor till barn och husmödrar infördes 1946 sattes gränsen till 2 500 kr. om året i beskattningsbar inkomst för erhållande av sådana resor. Tanken var, att den som hade en inkomst som låg något ovanför den genomsnittliga industriarbetarlönen i högsta ortgruppen skulle komma i åtnjutande av reseförmånerna. Inkomstgränsen har därefter höjts ett flertal gånger, senast 1956, då den fastställdes till 5 700 kr. Därest bidragsformen skall kvarstå som självständig socialpolitisk reform borde denna gräns nu åter bli föremål för justering.

Under tiden sedan 1956 har antalet barn och husmödrar som kommit i åtnjutande av förmånen sjunkit för varje år. 1957 var sålunda antalet barn som fick fri ferieresa 23 528 och antalet husmödrar 11 399. År 1961 hade antalet sjunkit till 11 982 resp. 5 918. Den betydande nedgången beror säkerligen främst på att inkomstgränsens relation till levnadskostnadsindex och reallön förskjutits avsevärt.

Emellertid rymmer denna sak flera olika aspekter. Man kan, som antytt ovan, fråga sig, om de fria ferieresorna skall kvarstå som självständig förmån. Kanske borde andra former av stöd åt barnfamiljernas sommarvistelse införas, eftersom familjerna mer och mer tillbringar semestern tillsammans. Om en sådan förändring av bidragsformen kan man inte ha någon bestämd mening, men frågan är värd att övervägas.

De fria ferieresornas administration är ytterst tillkrånglad. Anvisningarna från socialstyrelsen upptar inte mindre än över 30 sidor text, trots att man så sent som förra året gjort en förenkling. Därutöver kommer att biljettrekvisitioner, som skall utskrivas av vederbörande barnavårdsnämnd, inte heller är särskilt lättförståeliga. Givetvis bereder bestämmelserna icke större bekymmer för den som dagligen handlägger dessa ärenden, men hos de flesta barnavårdsnämnder förekommer dessa ärenden med stora tidsmellanrum.

En annan besvärlighet är att det skall utgå en avgift av vissa sökande medan andra är befriade. Olika bestämmelser finns också för den nedre gräns av biljettkostnaden som berättigar till bidraget.

Flera skäl talar alltså för att de fria ferieresorna blir föremål för en översyn, vilken då lämpligast borde ske av socialpolitiska kommittén.

Den låga inkomstgräns som berättigar till bidraget gör emellertid att en

sådan utredning bör ske relativt skyndsamt så att 1964 års riksdag kan få ta ställning till ärendet.

Undertecknade får under hänvisning till ovanstående anhålla,
att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla
att de fria ferieresorna blir föremål för skyndsam översyn.

Stockholm den 25 januari 1963

Evert Svensson

i Kungälv

Rosa Svensson